

TÜRKİYE BÜYÜK MİLLET MECLİSİ BAŞKANLIĞI'NA

İşsizlik sorunu, yıllardır söz verildiği halde çözmek yerine her geçen gün daha da sömürülen konuların başında gelmektedir. 2002 yılında AKP tarafından işsizlikle mücadele edileceği ve işsizliğin bitirileceğine dair sözler verilmesine rağmen ülkemizin işsizlik rakamları her geçen gün büyümekte ve doğal olarak işsizlik rakamları yoksulluğu da tetikleyerek ülkemizde yoksulluğun yönetildiği bir düzeni oluşturmaktadır. İşsizlik üzerine atılacağı söylenen adımlar sözlerde kalmakta ve adeta umutlar sömürülmektedir. Sömürü politikalarının her geçen gün güçlendiği ve toplum üzerinde egemen olmaya başladığı gerek Türkiye İstatistik Kurumu (TÜİK) gerekse Sivil Toplum Kuruluşlarının verileri ile ispatlanmaktadır.

Açıklanan işsizlik rakamları ve yürütölmekte olan ekonomi politikaları doğrultusunda hayata gözlerini açan her yeni bebeklerimiz umutsuz, karanlık ve sömürü anlayışının artarak yoğunlaştığı yarınlara doğmaktadır. Emeklerinin karşılığı almak isteyen gençlere veya işsizlerimize, iş vermek yerine yoksulluk zaafı oluşturularak yoksulluğun yönetildiği bir çıkar politikası güdülmektedir.

Yoksullukla mücadelenin en temel ilkesi olan işsizlik bitirmek yerine daha arttırılmaktadır. Yurdumuzun hemen hemen her yerinden yoksullukla ve işsizlikle mücadele sonrası kaybedilen hayatlara ve yarınlara tanıklık etmekteyiz.

Ülkemizin ekonomik açıdan büyüdüğüne dair hükümet kanadından açıklamalar yapılmasına rağmen maalesef ülkemizin refah seviyesi yerine işsizlik ve yoksulluk rakamları artmaktadır. Ayrıca genç işsizlik oranı ve diplomalı işsizler oranı azalmak yerine artmaktadır. Yapılan araştırmalarda ülkemiz adına utanç sayılacak birinciliklerden birini de genç işsizlik alanında yaşamaktayız..

Dolayısı ile ülkemizdeki işsiz sayısını azaltmak, işgücüne katılımı arttırmak ve istihdamı arttırıcı önlemlerin nasıl alınacağını saptamak amacıyla Anayasa'nın 98'inci, TBMM İçtüzüğü'nün 104 ve 105. maddeleri uyarınca Meclis araştırması açılmasını arz ve teklif ederiz.

Saygılarımızla.

③ Rahmi Arslan Tıraki Celal DİNÇİŞİK
İzmir Mv. İstanbul Mv.
Aşkın DİNÇİŞİK
④ Dr. Sezgin TANRIKULU
İstanbul Milletvekili
⑤ Ali İhsan Kalkandelen
Zeynep Mv.
⑥ Haydar Akar
Kocaeli Mv.
⑦ Ali SARIBAY
Çankaya Mv.
⑧ Ali Rıza Öztürk
Mersin Mv.
⑨ Kadri Çakır
İstanbul Mv.
⑩ Mustafa Çayır
Mersin Mv.

[illegible]

Genel Gerekçe:

Yoksulluk ve işsizlikle mücadele devletin asli ve birincil görevleri arasındadır. Ülkemizde yoksulluk sorunu çözülmek yerine istismar edilmekte ve sorun üzerinden fayda sağlanmak istenerek adeta yoksulluk yönetilmektedir. Yoksullukla mücadele Sivil Toplum Kuruluşlarına, Yerel Yönetimlere ve Hayırsever yurttaşlara bırakılarak soruna yönelik planlı ve samimi Politikalar geliştirilmemektedir. Kişiler iş yerine yapılan yardımlara alıştırılmakta ve bireysel özgürlüklerini elde etmeleri engellenmektedir. İşsizlik rakamları büyüyerek istihdam yatırımları yerine yardımlar yapılmakta kişilerin işsizlikleri adeta kader olarak kabul ettirilmektedir. İşsizlik kısaca, insanların temel ihtiyaçlarını giderecek faaliyetler dışında bırakılarak esir alınmadır.

Kişinin özgürlükleri bu politikalar ile ele geçirilmekte, yoksulluğa mahkum edilerek kaderi olduğuna inandırılmakta ve oluşturulan sömürü anlayışı ile yoksulluk yönetilerek çıkar elde edilmektedir. Türkiye’de yoksulluğu, yolsuzluğu ve işsizliği bitireceği iddiasıyla iktidar olan AKP, söz konusu sorunların hiç birini çözemediği gibi gerek halkı yoksulluğa alıştırarak yoksulluğu yönetme gayesi gütmektedir. Yoksulluğu yönetme amacıyla birlikte halkın onuru ile oynanmakta ve yoksulluk üzerinden nemalanmaktadır. Ayrıca yapılan yardımlar ile ilgili yolsuzluk iddiaları bulunmakta olup iddiaları çürütecek veya iddiaların aksini ispatlayacak ne bir çalışma ne de bir kanıt bulunmaktadır.

Ekonomik İşbirliği ve Kalkınma Teşkilatı (OECD) tarafından açıklanan rakamlar ile AKP iktidarı süresince alışık olduğumuz bir utanca daha imza atarak, genç işsizlikte utanç birinciliğine erişmiş bulunmaktayız. Ulaştığımız bu utanç ile birlikte her geçen gün gençliklerini sınavlara harcayan gelecekleri adına her geçen gün kısalan umut ışıkları adına emek veren diplomalı işsizler sayısı artmakta ve artan işsizlik ile birlikte toplum büyük bir yara almaktadır.

2002 yılında cezaevlerinde 69 bin 512 tutuklu ve hükümlü bulunurken, bu rakam 2012 yılı Nisan ayında 132 bin 60’a çıktığı resmi rakamlarla paylaşılmaktadır. İşsizlik sorunu ile birlikte hapisanelerde borçlu ve işsiz yurttaşlarımızla dolmaktadır. İşsiz olmanın cezalandırıldığı ve iş yerine suça teşvik edilerek her yaştan bireyin cezalandırılarak ölüme terkedildiği düzen ülkemizin hemen hemen her yerini demir parmaklıkla çevrilmesiyle ispatlanmaktadır. Aile bütünlüğünü korumak yerine AKP iktidarı ve büyüttüğü sorunların sonucu olarak aileler parçalanmakta, toplum içerisinde içinde sevgi yerine kin ve nefret tohumları ekilmektedir. 2002 yılında 95 323 olan boşanma sayısı her yıl üstüne koyarak büyümekte ve son yapılan araştırmalar ile sadece 2011 yılı bünyesinde 120 117 çiftin boşanması ile sonuçlanan sosyal trajediler yaşamaktayız.

Yukarıdaki açıklamalar gösteriyor ki işsizlik ve yoksulluk üzerine kalıcı, planlı ve sorunu çözme yönünde bir eylem bulunmamaktadır. Yoksulluk ve açlık sınırı altından belirlenen çalışan maaşları bulunmakta olup ailelerin kıt kanaat okuyarak meslek sahibi olmaları yönünde umut beslediği gençlikte de oranlar umut yerine umutsuzluk ve mutsuzluk vermektedir. Sonuç olarak geline nokta, işsizliği azaltmak ve insanların asgari geçim standartlarının üzerinde yaşamalarını sağlamak için hangi politikaların izlenmesi gerektiğinin belirlenmesi bir zorunluluk olarak karşımıza çıkmaktadır.

